

மபிச்சு வாங்க வாங்க சகைக்கிள் படுலை மிதித்தார். விரைவாக வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். வயதான மனைவியின் நினைவுகள் மனதை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்தன. நோய் நிலைமை எப்படியோ.... ஏதாவது சாப்பிட்டிருப்பாளோ! மருமகள் ஏதோ ஒரு வழி பார்த்து சாப்பாடு கொடுத்து இருப்பாளெனச் சமாதானமடைய முயன்றார். அடுத்த கணமே துணுக்குறும் மனசு. பாவம்.. அவள்தான் என்ன செய்வாள்? தன் மயிற்றுக்குஞ்சுகளின் வயிற்பாட்டையும் பார்க்க முடியாமல்.. தானும் மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாகப் போனாள். பிள்ளைகளின் பட்டினியதைத் தாங்காமால் அவள் அபிக்கடி சொல்வதும் நினைவில் வந்தது.

'நாங்கள் தான் பெரியாக்கள் எப்படியாவது கிடக்கலாம்! சின்னஞ்சிறுசுகள் என்ன செய்யும்?'

எவ்வளவு இலகுவாகச் சொல்லியாயிற்று. பெரிய ஆட்கள் எப்படியாவது கிடக்கலாம் என்று! எப்பிக் கிடப்பது? சகைக்கிள் படுலை மிதிக் கிழகை கிறதும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சாவகச்சேரி வரை போய்த் திரும்புவதற்குள் பதினாந்து.. இருபது மலை வரை அலநை திருக்கிறார். அப்புவசுக்கு எழுபத்திரண்டு வயதானாலும் தளராதிருந்த மனை. வலை செய்து இறுகிய உடம்பு. இப்போது ஆட்டம் காண்கிறது. ஊட்டச்சத்து இல்லை. அன்றாடம் ஒருவளையே சாப்பிடக் கிடப்பதே பெரிய புண்ணியம். பசி மயக்கம் கால்களுக்கு நடுக்கத்தகைக் கொடுக்கிறது. தலை சுற்றுக்கிறது. எதிலாவது சற்றுப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும். இளைப்பாற வேண்டும். 'ஏதாவது பாதத்துக்கொண்டு வாறன்!' எனக் காலையில் புறப்பட்டு வந்தவருக்கு ஒரு இடத்திலும் பணம் புரளவில்லை. மனைவியின் நோய் பரிசாரம் செய்யப்படாமல் நாளுக்கு ஒரு வியாதியாகப் பரிமாணம் எடுக்கிறது. மபிச்சுக்குக் கஷ்டப்படுகிறாள். நடுஞ்சுவலி.. இருக்க, எழும்ப யாராவது பிடித்துவிடவேண்டியுள்ளது. மிக முயன்று ஒவ்வொரு அடியாக அளந்து வைப்பதுபோலத் தான் நடக்க முடிகிறது. இப்படியே விட்டால் என்ன செய்யும்மோ என அவருக்குப் பயமாக இருக்கிறது. ஒருவளையே தன்னையிடம் அவள் போயே போய் விடுவாளோ? நல்ல ஸ்பெஷலிஸ்ட்டுகொட்டரிடம் அவளையே காட்டவேண்டும். மருந்து எடுக்கவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் பணம் வேண்டும்! பல இடங்களிலும் அலநைது.. இறுதி முயற்சியாக, தான் வலை செய்தும் தோட்டக்காரரிடம் போனார்.

'என்ன அப்பு.. இந்த நேரம்?'

விஷயத்தைச் சொன்னார்.

'ஓர் நபர் ரஃபாய் தந்தியளினெண்டால் பிறகு வலேசை செய்யிறதிலை கழிச்சுவிடலாம்!'

அப்படி ஓர் கதகைக்குச் சொன்னாரே ஓழிய சம்பளம் எடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு அங்கே அவருக்கு வலேசை கிடபைப்பதே மிக அருமலை.

'நாங்கள் என்ன செய்யிறது? நாங்களும் உன்னபைப்போலத்தான்.... ஓண்டுக்கும் வழியில்லாமல் இருக்கிறம்... ரண்டு மரவள்ளிக்கட்டையை இழுத்துக்கொண்டு போவன்!'

யாரையும் நோக முடியாது. தோட்டக்காரர் கதியும் அதனோன்! சபிகளாக்கு உரமில்லை. அடிக் க மருந்துமில்லை. நீ ர் பாய்ச்ச எண்ணெய் இல்லை. அதற்கெல்லாம் பணவசதியில்லை. யுத்தம் எல்லோரையும் உலுக்கிவிட்டுப் போயிருக்கிறது. சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையாவது இப்போதகைக்குத் தீரட்டும் என மரவள்ளியை இழுத்து கரியரில் கட்டினார். சகைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு ஏறிபெலலை மிதித்தார். வீட்டின்கறேறதை திறப்பதற்கு முன்னரே அழைப்புக்குரல் வந்தது.

'அம்ம்...ம்மா!'

இந்த மாடு எப்படி மோப்பம் பிடிக்கிறதோ! மாட்டுக்கு வயிறாரத் தீனி போட்ட நாட்களல்ல;லாம் போய்விட்டன. ஓர் வாயில்லாச்சீ வனகை கட்டிவதை.. ஒழுங்காகத் தீனி போடவும் முடியவில்லையே என்ற குற்றமணப்பான்மை ஓர் பக்கம் அப்புவின் மனதை வாட்டுகிறது. கறேறதை திறந்தார். 'அப்பு.... அப்பு...' ஓடிவந்த பரேப்பிள்ளைகளைக் கையில் பிடித்தவாறே முற்றத்துக்கு சகைக்கிளை உருட்டினார். கரியரில் இருந்த பார்சலைப் பிள்ளைகள் சோதனை போட்டன.

'பொறுங்கோ! பொறுங்கோ! எடுத்துத் தாறன்!'

மரவள்ளிக்கிழங்கைப் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்துவிட்டுத் திண்ணையில் கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்த கைவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு மாட்டுக்கொட்டிற் பக்கம் நடந்தார்.

'மாடும் பாவம்! மனிசரூம் பாவம்!'

அவர் மனநிலை உணர்ந்தவள் போல.. மனவை சொன்ன வார்த்தை நடுஞ்சுச் சட்டத்தைத் தணிவிக் காமல் இன்னும் குமுற வதை தது.

அவள் 'மனிசர்' என்று பொதுப்படையாகவே சனங்களின் கஷ்ட நிலையைக் குறிப்பிடுகிறாளா? வீட்டில் அரை வயிறு கால் வயிறுடன் போராடிக்கொண்டு நாட்களைக் கடத்தும் மனித ஜீவன்களைச் சொல்கிறாளா? அவற்றின் வயற்றை நிரப்புவதற்காக அல்லலப்படும் தன் கணவனின் நிலையை எண்ணிப் பரிதாபப்படுகிறாளா... அல்லது நோயின் கடுமையை தாங்காது தனக்காகவே வருந்துகிறாளா?

அப்புவைக் கண்டதும் மாடு எழுந்து நிற்பதற்கு முயன்றது. அதன் கால்கள் உடலதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவையே போல நடுங்கின. தன்னோலையை வட்டிப்

போட்டுவிட்டதுபோல விலா எலும்புகள் கீ லம் கீ லமாகத் திரிந்தன. கால்கள்.. உடல்.. தலை எல்லாம் தனித்தனியாகப் பொருத்தப்பட்டவை போல... கலெிக் காக்கக் கீ றிய சித்திரம் போல மாடும் தோற்றமளித்தது. அது அவரையே ஏக்கக் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. முறையிடுகிறது. அதற்கும் பசி. அல்லது ஏதாவது சுகவீனமாக இருக்குமோ? அதன் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் தாடவை வரை கதோட்டிபுரந்தது. மாடும் நாள் முழுதும் அழுகிவிடுகிறது. அப்புவின் நஞ்சு பற்றியிரிவதுபோலிருந்தது. இது மாடல்.. பசு! வீட்டுக்கு லட்சுமி! பதினேழு வருடங்களாகக் குமுண்டாக இது ஒரு கன்றுக்குட்டியாக வளர்வதை வளரேனென்று சில்லப்பிள்ளையாக வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே மனவைதான் ஆசைப்பட்டாள். 'ஒரு மாடும் வண்டுகளோ.... வீட்டிலை பசு வளர்க்கிறது லட்சுமிகரம்! பாலும் எடுக்கலாம்!'

அன்றாடம் வலைக்கூப்போய் வந்து... வீட்டில் ஒரு மாட்டையும் வதைத்துப் பராமரிப்பது கஷ்டம் எனப் பசோமல் விட்டிருந்தார். ஐம்பத்தாறு வயதில் உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வூதியுடனும் அந்த யோசனையை மீண்டும் தலை தடுக்கியது. அப்போது மகனாகக் கல்யாணமாகி மருமகளும் வீட்டோடு இருந்தமையால் பிள்ளைகளுக்கூப்பால் தவேப்பப்பட்டது. ஒரு பசுவை வதைத்துப் பராமரிப்பது தனக்கும் நல்ல பொழுதுபோகக் காலகாலம் புண்ணியமாகவும் இருக்கும் என்று கருதினார். தனது பிள்ளையைப் போல அதைக் கவனிப்பார். அன்றாடம் குளிப்பாட்டுவார். மாட்டுக்கொட்டிலைத் தினசரி துப்புரவு செய்து சாம் பிராணிப் புகை காட்டுவார். அதற்கு வயிறார் உணவாட்டுவார். தடவிக் கொடுப்பார். 'அது மாடும் இல்லை. என்றை மகள்!' என்பார்.

மனவை கலெயாக அவ்வப்போது சொல்வதுகூட அவருக்கூப்பெருமையாக இருக்கும்! 'மனிசரவிட மாட்டிலைத் தான் அவருக்கூக் கவனம் கூட்ட..!'

அந்த நாட்கள் நினைவில் வந்ததும் விம்மி அழுவண்டும் போலிருந்தது. வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து பன்னிரண்டு ஈற்றுவரை ஈன்று இந்தக் குடும்பத்துக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்ததாய் அது! அதன் கழுத்தை அணைத்துக் கொண்டு தடவினார்.

'இதென்ன வந்த நேரம் முதல் மாட்டோடே பசிக்கொண்டு நிக்கிறியள்?'

மனவை பொறுமையை இழந்துவிட்டாள் என்பது திரிந்தது. தோட்டத்திலிருந்து கொண்டு வந்த மரவளளிப் பழுத்தல் இலகைகளை மாட்டுக்குப் போட்டுவிட்டு வீட்டுத் திண்ணையை நோக்கி நடந்தார்.

'மாட்டுக்கு ஏதோ வருத்தம் போல இருக்கும்! காசு கிடசைச் சூதெண்டால் மிருகவதை தியரகைக் கூட்டி வந்து காட்டலாம்!'

அப்படிச் சொன்னதிலிருந்து பணம் இன்னும் புரளவில்லை என்பதை மனவைக்கும் உணர்த்தியமாதிரியிருந்தது. மனவை எவ்வித அபிப்பிராயமும் திரிவிக் காமல் மௌனமாக இருந்தாள். திரும்பிப் பார்க்க அவளிடமிருந்து பதிலாக... தடொடர்ச்சியாக இருமலும் ஒரு பெருமச்சும் வளிப்பட்டன.

'விடியட்டும்.... எப்படியாவது காசு பிரட்டிக்கொண்டு வாறன். டொக்டரிட்டகைக் காட்டலாம்!'

காலமலர்வது சற்று உற்சாகத்ததைத் தருவதுபோலிருந்தது. இரவு மழுவதும் உறங்காமலிருந்த அசதி கலவைவதுபோல இருந்தது. தொலைவில் ஒரு குயிலின் குரல் கேட்டது. பிறகு அண்மையாக வந்திருந்து கவிவியது. குயில்கள் திரத்திறர் கவினாலும் கேட்க இன்பமாயிருக்கும். முன்னரென்றால் குயிலுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பரேனகைக் கவிவச் சொல்வார். காலையில் அந்த விளையாட்டு நல்ல குதிகலமாக இருக்கும். இப்போது அப்படிக்குதிகலம் இல்லை. மனசு சோகத்தில் மழ்கியிருக்கும் போது குயில்களின் கீதம்கிட்ச் சோகமாகத்தான் கேட்கிறது. அண்மையாக மரத்திலிருந்து பாடிக் கொண்டு இருந்த குயில் அவலக் குரலெழுப்பியவாறு வறொட்சியடந்தது பறந்தது. முற்றத்தில் இறங்கி அண்ணாந்து பார்த்தார். அவரகைக் கண்டதும் மாடு குரல் கொடுத்தது.

'அம்ம்.....ம்மா...!'

மாட்டுக்கொட்டிலடிக் குப்போய்ச் சாணத்தை ஒதுக்கித் துப்புரவு செய்தார். மாடு எழுந்து நின்றது. தன்னம்பிள்ளையில் ஒரு ஓலையை வட்டிப்போட்டார். ஆவலுடன் ஓலையைக் கடித்துச் சாப்பிடும் மாட்டை நெடுநரேமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். பிறகு கிணற்றடிக் குப்போய் சடிகளாகக் குநீர் பாய்ச்சினார். மனது எங்கெல்லாமோ ஓடியது. தனக்குத் தெரிந்த ஓவ்வொரு நண்பராக.. நபராக நினைவுகூர்ந்தார். 'ஒரு நபர்பா யாரிடமாவது மாற முடியுமானால் போதும். பரிசு காரியம்! டொக்டருக்கு ஐம்பது ரூபா தவேபை படும். பயப்படுவதுக்கு ஒன்றுமில்லை என்று டொக்டர் சொன்னால் ஆறுதலாயிருக்கும். பாக்கிப் பணத்தில் மாட்டு வதை தியருக்கு இருபது கொடுக்கலாம். மூப்பது ரூபாவாக்கு அரிசி வண்டலாம்.'

அவரது சிந்தனையைக் குலபைப்பதுபோல வீட்டுக்குள்ளிருந்து அழுகுரல்;.... 'ஓவ்னெ கேட்டது. வாளித் தண்ணீர் அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடினார். பரேப் பிள்ளை குளறக் குளற மூதுகில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்துக் கொண்டிருந்தான் தாய்.

'என்ன பிள்ளை! விடு விடு! பிள்ளையை இப்பிடியா போட்டு அடிக் கிறது?'

மருமகளின் ஆற்றாமலை வளிப்பட்டது.

'மனிசர் படுகிற கஷ்டத்திலை..... நினைச்ச சாப்பாடு வணைமெண்டு நின்றால் நான் என்ன செய்யிறது? விடிய எழும்பின நரேம் மூதல்... 'புட்டு அவியுங்கோ.... புட்டு அவியுங்கோ!' எண்டு நாண்டுகொண்டு நிக்கிறான். சொன்னாற் கேட்டாதானே?'

'அதுக்கு என்னம்மா செய்யிறது? பிள்ளையைக் குளங்கட கஷ்டம் தெரியுமா?'

'நான் என்ன கொடுமை செய்தன்? நான் என்ன கொடுமை செய்தன்?' அவள் குசினிப் பக்கம் திரும்பி..தலை தலையை அடித்துக் குமுறிக் குமுறி அழுகிறாள். அப்புவாக்கு அவளது நிலையைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அவளது கணவன் - அவரது மகன் இறந்துபோன அன்றும் இவ்வாறுதான் கதறினாள். அப்போது நாட்டு நிலமகைளால் வலையைற்றுப்போயிருந்தவன்... தோட்டங்களில் சின்று காய்கறி கொள்வனவு செய்து காலையில் சந்தையிற் கொண்டுபோய் விற்பதைத் தொழிலாக மறே கொண்டு குடும்பத்தை நடத்திவந்தான். அப்படி ஒருநாள் அதிகாலையில் எழுந்து பிள்ளைகளின் மூத்தகைக் கிடப்பார்க்காமல் போனவன்.. போனவன்தான். சந்தைக்கு அருகில் பொம்பர்குண்டு வீசிய செய்தியறிந்து ஓடியவளுக்கு.... அவனது சிதறிப்போன உடல்தான் கிடத்தது.

'நான் என்ன கொடுமையைச் செய்தேன்? நான் என்ன கொடுமையைச் செய்தேன்?'

அவளுக்கு யார் என்ன புதிலைச் சொல்லமுடியும்?

'சரியம்மா! அழாதே.... இது உனக்கு மட்டுமா? ஊரோடே ஒத்ததுதானே!'

நிறு ருபா கிடத்தை தாலே போதும் எனக் காலையில் எண்ணியிருந்தவருக்கு.. இருநிறு ருபாயாவது பிரட்ட வண்டும் என்று இப்போது தோன்றியது. மாவூ வண்டி வந்து பிள்ளைகளின் விருப்பப்பி சாப்பாடு செய்து கொடுக்கலாம். அதுகளும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் பச்சரிசிக் கஞ்சியையும் மரவள்ளிக் கிழங்கையும் தின்றது கொண்டு இருப்பது? இருநிறு ருபாய்! எந்தப் புண்ணியவான் தருவான்? யாரிடம் போகலாம். சகைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வளையறேனார்.

'அம்மம்....ம்மா...!'

மச்சு வாங்க வாங்க பிடலை மிதித்தார். எந்தப் பக்கம் போவது எனத் திசை தெரியாமல் ஓட்டினார். மாலநேரமாக அப்பு வீட்டுக்கு வந்தார். அவருடன் இன்னும் மொருவர். அவரை அழைத்துக்கொண்டு அப்பு மாட்டுக்கொட்டிற் பக்கம் போனார். திண்ணையில் நின்ற மனவியைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே அப்பு நடந்தார்.

'கண்டியே பிள்ளை! இவருக்கு மனிசரவிட மாட்டிலதைதான் கவனம் எண்டு சொல்லுவன்! அது பொய்யே? காசு எங்கையோ பிரண்டிட்டுதுபோல... இவ்வளவு பிரச்சனையையும் இருக்க... மாட்டுக்கு வதைத்திரைக் கொண்டு வந்திட்டார்...'

வந்தவர்.. மாடு எழுந்து நிற்பதற்கு உதவி செய்து அதன் விலா எலும்புகளையும் கழுத்தையும் வயிறறையும் பிடித்துப் பரிசோதித்தார். அதன் இடுப்பில் ஒருமுறை தட்டினார். அப்போது மாடு மனையிசை சிலிர்த்தது. பின்னர் அப்புவுடன் கதையைக்கொண்டே போனார். 'பிறகு வாறன்!'

அவரை வாசல் வரை சனன்று வழியனுப்பிவிட்டு வந்த அப்புவிடம் மனவை கட்டினார்:

'ஆரான்.... வந்திட்டிட்டுப் போறது?'

'யோசபேபு'

'மாட்டு வதைத்தியம் பாக்கிற ஆளோ?'

'இல்லை மாரக் கட்பிலை இறசைச்சிக்கடை வசைச்சிருக்கிற யோசபேபு.'

ஓர் அசாதாரண நிலைமை ஏற்படுவதை உணர்ந்தவர் போல.. மனவையின் முகத்தை உன்னித்து நோக்கினார். அந்த முகத்தில் ஓர் எரிமலை பொங்குவது தெரிந்தது.

'அது கிழண்டிப்போச்சு! இனி வசைச்சிருந்து ஒரு பிரயோசனமும் இல்லலை!' – அப்பு சமாளிப்பாகக் கறினார்.

'நானும் கிழண்டித்தானே போனன். என்னையும் வித்துவிடுங்கோவன்..!'

எரிமலை வடிக் தது..!

அப்பு நடுங்கிப்போனார். அக்கிரமங்களை அழித்தொழிக்கும் துர்க்கா தயெ்வமே தன்முன் தோன்றியதைப்போலப் பக்தி பரூகியது. கைகளை உயர்த்திக் கஃப்பினார்.

'அம்மம் ....மம்மா!'

(ஆனந்தவிகடன் - 1993)

rajsiva50@gmail.com